

Просто је дирљива брига коју ових дана неки припадници тзв. „Друге Србије“ показују према Ромима. Такве људске и хуманистичке изјаве одавно се нису чуле на овим просторима. Просто да слабо срце задрхти, а очи да заплачу од такве брижности. Већ могу да замислим како се ти активисти, у време предстојеће Универзијаде, срећни сликају са гостима из Европе, у картон насељу окружени својим бројним пријатељима Ромима, које поносно упознају и представљају другарима из Европе.

Обрадовала ме је та брига, јер сам се надао да ће ти људи урадити нешто конкретно за Роме. Очекивао сам да ће већина њих позвати, свако по барем једног Рома на ручак. Очекивао сам да ће барем неко удомити на неколико дана неког малог Рома, просјака или чистача прозора, за које тако брину. Да дозволе некој породици да се привремено населе у њихово двориште. Или барем у њихову улицу. Очекивао сам да се активисти организују и у веће групе, па да позову и организују пресељење тих Рома у њихов крај. Шта би тим Ромима фалило да се преселе негде у „круг двојке“ уместо у далеки Бољевац? Што се они не би уселили у неку зграду на Врачару, на Чубуру или Дорћол? Може и на Звездару, и она је ближа од Бољевца. Очекивао сам да ти борци за људска права ураде нешто осим писања за блогове и одласка на њихов митинг. Нешто што не би подсећало на комфорну и лагану активност филмских звезда у Африци. Нешто због чега не би сами себи личили на хуманисте и тако јефтино куповали самољубље. Нешто што би стварно показало искрено човекољубље.

Ко би на основу таквих њихових изјава рекао да су то углавном исти они људи који осуђују „провинцијализацију“ Београда? Исти они којима сметају избеглице у свом крају, исти који су против досељеника из унутрашњости. Ко би рекао да су ти исти људи ћутали оне године кад су ти исти прогнани Роми долазили у Београд, отерани са Косова? Где су били да осуде Шиптаре који су их истерали из домова? Тада су рушена не картон насеља, него прави градови. Нису рушене куће од пластике и картона, него права зидана кућна огњишта, на којима су људи вековима живели, а не тек неколико недеља. Никога од те друге, расистичке Србије, то тада није занимало.

Није их занимала ни судбина Срба протераних у току етничког чишћења у Хрватској

када су хорде фашиста палили читава села. Реч нису рекли у време кад је полиција избеглице на тракторима дочекивала на ауто-путу и забрањивала им улазак у Београд. Тим шовинистима из „Друге Србије“ нису сметале ни изјаве политичара и председника неких општина у Војводини, који нису дозвољавали насељавање Срба у своје средине, да се тиме не би реметио осетљиви „етнички састав“?

У Србији се налази преко 280 хиљада „интерно расељених лица“ са Косова и Метохије. Дакле не неколико десетина породица, него неколико десетина хиљада породица. Четири хиљаде Срба је прогнано из својих домова у шиптарском дивљању марта 2004. године, када је спаљено 900 српских кућа и преко 30 православних храмова. У „Олуји“ је протерано 250.000 Срба. Тада је спаљено преко 20.000 српских кућа. 10.000 Срба је нетрагом нестало из избегличке колоне. У Србији се тренутно налази више од 500.000 (пола милиона!) избеглица, и по том броју смо убедљиво први у Европи.

Због ове показане бриге за Роме, очекујем да ће наши активисти за људска права, ромске организације, заштитници грађана и невладине организације уложити много напора да се све избеглице врате на своја огњишта. Тиме би решили и проблем Рома, и Ћиласов проблем, и проблеме забринутих Београђана (и једних и других), а истовремено би показали да су заиста искрени борци за универзална права свих људи.

Јао Циганима кад их овакви Срби бране.